

A woman with shoulder-length brown hair, seen from behind, stands on a paved road with yellow dashed lines. She is wearing a dark red, knee-length coat. The road leads towards a body of water, likely a lake or bay, with rolling green hills and mountains in the background under a cloudy, overcast sky.

HOST

VÝKUPNÉ

Graham Masterton

PRO KRÁLE

VÝKUPNÉ PRO KRÁLE

Graham Masterton

VÝKUPNÉ

Graham Masterton

PRO KRÁLE

Brno 2017

Taken for Dead

Copyright © 2014 by Graham Masterton

Translation © Radka Klimičková, 2017

Cover picture © iStock / Arcangel / Estuary English

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2017
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-048-6 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-049-3 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-050-9 (Formát MobiPocket)

S láskou a přáním co nejlepší budoucnosti
všem dětem z dětského domova v Górzeci v Polsku

Is i ding diféin a scoileann an dair.

Dub rozštípneš klínem z jeho dřeva.

1

„Blahopřeji vám, Bůh vám žehnej,“ řekl otec Michael, přistoupil ke Connorovi a Niamh a oba chytil za ruku. „Jaká krásná, nádherná svatba! Tento den si budete pamatovat až do konce života!“

„Všechno vyšlo perfektně, otče,“ řekla Niamh, tváře zardělé. „Moc se mi líbilo, co jste řekl o mně a Connorovi, abychom se nikdy nezapomněli smát, ať přijdou sebetěžší chvíle.“

„Víte, to je tajemství dlouhého a spokojeného manželství,“ opáčil otec Michael. „Jestli ďáblovi něco vadí, je to výsměch.“

Niamh byla šťastná. V očích se jí zaleskly slzy a rozmáčely jí řasenku. „To bylo neuvěřitelné, jak tím vitrážovým oknem zasvítilo slunce přesně ve chvíli, kdy mi Connor navlékl prsten. Bylo to, jako by se sám Bůh radoval z toho, že se bereme.“

„Však se z toho určitě raduje, Niamh.“

„A žádné z dětí nebrečelo, ani když hrály varhany.“

„To moje máma teda brečela,“ vložil se do hovoru Connor. „Vyla jak hejkal.“

„Víte přece, co se říká,“ usmál se otec Michael. „Když se muž žení, matka ztrácí syna, ale když se žena vdává, její otec získá kumpána, který s ním bude chodit na ryby.“

V tu chvíli se k nim přidal Niamhin otec s tvářemi ještě červenějšími než Niamh a s pocuchanou „přehazovačkou“ z řídoucích šedých vlasů. „Je čas nakrojit dort, zlato! Všichni už čekají!“

Connor vzal Niamh za ruku a spolu prošli mezi hosty v síni. Na svatební obřad jich pozvali více než dvě stovky, a to jich

bývali mohli seznat ještě víc — Connorův otec byl oblíbený radní a majitel O'Malleyho konfekce na Patrick Street a Niamhin otec zase spolumajitel zahradnického centra Greenleaf v Ballyvolane.

Na druhém konci místnosti hrála kapela Brendana Collinse skladbu „The Coalminers Reel“, ale v tu chvíli přestala a hosté začali tleskat. Vzhledem k tomu, že už nastal říjen a venku bylo velmi chladno, měli Connor a Niamh velké štěstí na počasí. Hotel stál na vysokém příkrém kopci nad městem, slunce se pod ním zrcadlilo v řece Lee a odražené světlo ozařovalo strop slavnostně vyzdobené síně.

„Podívej,“ vzdychla Niamh a prstem ukázala na strop. „Dokonce i andělé tančí.“

Svatební dort měl tři patra, ozdobená bílou polevou a marcipánovými květy. Na samém vrcholu stály dvě malé figurky nevěsty a ženicha. Niamhin otec podal Connorovi a své dceři dlouhý stříbrný nůž a řekl: „Gratuluji vám oběma. A teď mi ukrojte ten největší kousek.“

Novomanželé uchopili nůž, společně zakrojili do nejvyššího patra, kolem nich blikaly blesky fotoaparátů a telefonů a všichni začali tleskat a pískat. Nůž snadno projel prvními dvěma patry dortu, tvořenými jen lehkým piškotem a vanilkovým krémem, ale jakmile se dostal ke spodnímu, nejširšímu patru, oba se zarazili. Pomalu z dortu nůž vytáhli a zmateně se na sebe podívali.

„Co to sakra je?“ zašeptal Connor. Zkusmo píchl špičkou nože do strany dortu, ale nůž se nedostal hloub než nějakých šest centimetrů.

„Co se děje, Conne?“ zavolal na něj jeden z jeho přátel.

„Něco tam uvnitř je,“ řekl Connor. „Nevím co, ale je to dost velký a tvrdý.“

Přistoupil k nim Connorův otec a sklenici s šampaňským postavil na stůl. Byl to urostlý muž se širokými rameny a chocholkou bílých vlasů na hlavě. Šedivý oblek měl tak upnutý, až to vypadalo, že na něm každou chvíli praskne. „Jak to myslíš, Conne, tvrdý?“

„Je tam — je tam uvnitř něco tvrdého,“ potvrdila Niamh. „Také jsem to cítila.“

„Tam nic tvrdýho bejt nemůže, děvče! Je to piškotovej dort. Sám jsem ho u Crounanů objednával.“

Connorův otec se chopil nože a píchl s ním do dortu. Stejně jako Connorovi se mu nepodařilo zapíchnout čepel hlouběji než pět šest centimetrů. Bodal do spodního patra znovu a znovu a otáčel přitom dortem tak, aby se vždy trefil do jiného místa a vyzkoušel nejrůznější úhly.

Hosté postávali s šampaňským v ruce kolem a začínali situaci komentovat.

„Co to tam děláš, Johnne?“ ozval se jeden z hostů. „Chceš se přesvědčit, že je vážně mrtvej?“

Několik hostů se zasmálo, ale když od své činnosti Connorův otec vzhlédl, většina postřehla, že se něco přihodilo, a postupně ztichli. Connor a Niamh teď stáli u oken, která shlížela na město, a Niamh si kousala nehet na palci.

Niamhini rodiče také přikročili k nakrojenému dortu. „Co se stalo, Johnne? Děje se něco?“

„Něco v tom dortu je, Barry. Něco tvrdýho. Netuším, co by to mohlo bejt. Budeme ho muset rozkrájet a podívat se.“

„Jak to myslíš, něco tvrdýho?“

„Vždyť ti to říkám, Barry. Nemám tušení.“

„No, neříkala jsem to?“ vyštěkla Niamhina matka. „Měli jsme ten dort objednat sami! Doufám, že se tím nic nepokazí, Johnne. Tohle je Niamhin velký den a já nedopustím, aby se

něco nepovedlo jen proto, že jste byli vy dva moc skoupi na to, abyste koupili pořádný dort u Brackenových.“

„Pojď mi pomoci, Connore,“ otočil se otec na syna. „Odříznu ty vrchní dvě patra, abysme se podívali, co to v tom spodním sakra je. Je to velký, máš pravdu, a je to tvrdý.“

„To snad není možné,“ pokračovala Niamhina matka. „Prý: ‚Dostaneme ten dort zadarmo,‘ to jste říkali, a teď se koukněte. Byli jste lakomí pustit stovku eur, a chudinka Niamh tady skoro brečí.“

Connorův otec se na ni otočil a tak klidně a trpělivě, jak jen mohl, jí řekl: „Anno, přiznávám, že mi ten dort Micky Crounan udělal zadara jako laskavost, protože jsem mu s něčím pomohl. Ale Crounanovi jsou prvotřídní cukráři a ty to víš.“

„Tak proč je teda potřeba rozvrtat svatební dort mojí dceř, aby se zjistilo, jestli tam není cihla nebo něco? No jasně, to se děje v jednom kuse — omylem mi spadne cihla do těsta na dort. Nebo bota. Nebo třeba kuchařka. To se přece stává každému.“

„Anno,“ povzdychl si Niamhin otec a zavrtěl směrem k ní hlavou, aby si své sarkasmy nechala pro sebe, alespoň teď.

Connorův otec opatrně odřízl horní patro a Connor je položil na talíř na stole. Stejně postupovali i s prostředním korpusem. Místo svatebního dortu tu teď leželo jen jeho spodní patro s polevou a zdobením po obvodu a s piškotem uvnitř. Svatební hosté se natlačili blízko ke stolu, aby jim neuniklo, co se bude dít.

„Tak jak to vypadá, Johne?“ zeptal se jeden z nich.

„Řekli mu, že tam jsou zapečený peníze,“ poznamenal jiný. „Nepřežil by, kdyby se jich měl zmocnit někdo jinej.“

Connorův otec si žertovné poznámky nevšímal a zvedl ze stolu dezertní lžičku. Jako archeolog, který opatrně odstraňuje

hlínu z římské sochy, začal z dortu celý zamračený jemně a soustředěně oškrabávat piškot.

Objevila se malá černá boulička. Byla měkká a gumová a barvou a strukturou se podobala černorybízovému bonbónu. Connorův otec její okolí oškrabával dál, až se pod ní postupně odhalily dvě trojúhelníkové dírky. Ke své hrůze si uvědomil, že boulička vůbec není černorybízový bonbón, ale baňatá špička něčího nosu. Černá byla proto, že se už začala rozkládat.

V tu stejnou chvíli mu došlo, že se z dortu line zápach daleko silnější než vanilka, sladký a zatuchlý. Connorův otec okamžitě věděl, o co se jedná, protože se jeho bratranec živil jako hrobník. Obrátil se mu žaludek. Potom se narovnal a rukou mávl na okolostojící hosty. „Lidi, prosím vás, ustupte. Někdo zavolejte policajty. Prosím. Řekněte, že je to naléhavý.“

„Pro Krista Pána, co to je?“ chtěla vědět Niamhina matka.

„Prosím tě, ustup,“ nakázal jí Connorův otec.

„Johne, co se stalo?“ zeptal se otec Michael, obešel stůl a položil Connorovu otcí ruku na rameno.

Krátkozrace mžoural na rozvrtný zbytek dortu a hlesl: „Co jsi to tam pro Boha našel? A co to tak smrdí?“ Vytáhl brýle s kovovými obroučkami a zblízka si dort prohlížel.

„Svatá Marie, Matko Boží,“ vyhrkl téměř okamžitě a pokřičoval se.

Connorův otec se otočil k synovi a přikázal: „Vezmi odsud Niamh pryč, Connore. Odveď ji pryč!“

„Co se děje, tati? Řekni mi to!“

„Teď vezmi Niamh pryč. Převlečte se a vyrazte na líbánky. Je mi to líto, ale oslava skončila.“

Niamhina matka si lokty proklestila cestu kolem otce Michaela. „Neříkej mi, abych šla pryč i já, Johne, když mi neřekneš proč. Tohle je svatba méjí dcery a dali jsme za ni tisíce!“

Hosté kolem nich do sebe zmateně strkali. Zástupce manažera hotelu se prodíral davem, aby zjistil, co se stalo. Členové kapely Brendana Collinse složili bodhrán, flétny a kontrabas a neklidně se rozhlíželi po sále.

„Nebudu se v tom vrtat dál,“ pronesl Connorův otec pochmurně, „ale tady uprostřed dortu je nos. Myslím, že do toho zapekli něčí hlavu.“

2

Michael Gerrety scházel po schodech soudní budovy, obklopený celou svitou lidí, mezi nimiž nechyběl jeho obhájce, James Moody, manželka Carole a tři neúprosně vypadající holohlaví muži, oblečení v černých nylonových větrovkách.

V půli cesty dolů se Michael Gerrety zastavil a podíval se na Katie. Když si byl jistý, že získal její pozornost, sladce se na ni usmál. Byl to velmi pohledný muž; měl široký obličej a vlnité kaštanové vlasy. Kdyby Katie nevěděla, co všechno má na svědomí, docela by se jí líbil.

Novináři už odešli, ale Katie stále mluvila s Finolou McFerenovou, corksskou státní zástupkyní. Na okamžik se odmlčela a oplatila Gerretymu úsměv, ačkoli jí bylo jasné, co jeho pohled znamenal: *Já jsem ti říkal, že mi to projde, ty děvko neschopná.* Její úsměv kontroval: *Jednoho dne tě dostanu, ty pokrytecký hajzle, o tom vůbec nepochybuj.*

„Stejně si myslím, že jsme jednali správně, když jsme ho hnali před soud,“ řekla Finola. Byla to vysoká mladá žena s orlím nosem, trochu shrbená. Vždycky působila poněkud napjatě, jako dravec, který se právě chystá zaútočit střemhlavým letem na zajíce. „Je aspoň vidět, že jsme odhodlaní zastavit obchodování se sexem navzdory všem politickým a právním potížím, kterým musíme čelit. Každopádně příště, až budeme Gerretyho stíhat, musíme mít v ruce víc nezvratných důkazů.“

„Tentokrát jsem měla pocit, že na něj máme špíny dost,“ přiznala trpce Katie a stále se na Michaela Gerretyho upřeně dívala. „Moc nám nepomohlo, že se polovina svědků

nedostavila a ti, co dorazili, najednou utrpěli ztrátu paměti. A jeho vlastní svědci ho vylíčili, jako by měl svatozář. Skoro jako by po nás chtěli, abychom kontaktovali Vatikán a nechali ho kanonizovat.“

„Nemůžete těm dívkám mít za zlé, že mají strach,“ opáčila Finola klidně. „Čím jiným kromě prostituce by se měly živit? Přijďte ale za mnou, kdykoli budete potřebovat. Víte, že soud v poslední době povoluje všechna možná tajná sledování.“

„Myslíte, že nemáme štěnice v jeho sex shopu a nevěstincích? On je ale jako úhoř, tenhle Michael Gerrety. Neslyšela jsem, že by někdy na nahrávce říkal něco, co by ho mohl ohrozit. Ale já ho dostanu. Jen počkejte.“

S pevně sevřenými rty sledovala, jak Michael Gerrety nastoupil do svého zeleného mercedesu a odjel. To ráno bylo tak jasno, že si vzala sluneční brýle, ale jedna z nosních opěrek se ulomila a na obličejí jí seděly nakřivo. Světlo odražené od lesklých obrouček ji oslepovalo, takže si nevšimla, že k ní po schodech s funěním stoupá detektiv O'Donovan. Měl na sobě volný rezavý kabát, který mu ladil s vlasy.

„Snažil jsem se vám dovolat, komisařko,“ zahlaholil a pokoušel se popadnout dech.

„Cože? Aha, to jste vy, Patricku! Celé dopoledne jsem byla u soudu. Promiňte, ještě jsem si nezapnula telefon.“

„Já taky ne,“ usmála se Finola. „Někdy je to velká úleva.“

„Co se stalo?“ zeptala se Katie kolegy. „Nenašli Roisin Begleyovou, že ne?“ Roisin Begleyová byla šestnáctiletá dcera jednoho z nejbohatších corksých developerů a více než čtyřicet osm hodin už ji pohřešovali.

„Ne, v tomhle případě bohužel žádný pokrok. Ale v hotelu Montenotte se něco přihodilo. Víte, že se dnes ženil Connor, syn Johna O'Malleyho?“

„Ano, bral si Gallagherovic dceru. Jak že se to jmenuje? Niamh. Co se stalo? Jsou v pořádku?“

„Oba jsou v pořádku, nebojte se. Na svatební hostině ale zakrojili do dortu a našli v něm něco, co vypadá jako lidská hlava.“

„Co prosím? Lidská hlava?“ Katie si překvapeně sundala sluneční brýle. „To si ze mě utahujete. Ve svatebním dortu?“

„Nevěsta s ženichem podle všeho nemohli dort dokrojit, tak ho John O'Malley rozebral, aby se podíval, co v něm je. A narazil na nos. Pak se v tom přestal vrtat, což mu nikdo nemůže mít za zlé. Od té doby se dortu nikdo nedotkl.“

„Pro Krista,“ vydechla Katie. „Mají ponětí, komu ta hlava patří? Tedy komu patřila?“

Detektiv O'Donovan zavrtěl hlavou. „Netuším. Jsou tam Horgan a Dooley a zahradili prostor kolem hotelu. Teď už jenom čekáme na techniky. Jsou zrovna v Carrigaline, nějaký chlapík se tam zamotal do pluhu, ale už jsme jim volali. Jakmile toho nešťastníka vyprostí, přijedou do Montenotte.“

„Dobře,“ přikývla Katie. „A co svatební hosté?“

„Celkem jich bylo dvě stě sedmnáct. Většina tam pořád je, ale jakmile všechny vyzpovídají, nechají je jít.“

„Tak fajn. Zajedeme se tam podívat. Finola — pošlete mi prosím zprávu z tohoto fiaska. Budu ji muset předložit zastupujícímu vrchnímu inspektoru Molloyovi. Ten bude nadšením bez sebe, že to Gerretymu prošlo, tím jsem si jistá. Pravděpodobně si dneska večer zajedou do hotelu Hayfield Manor, aby tam bouchli šampaňské.“

Finola neodpověděla. Zaklapla kufřík a pozvedla jedno precizně upravené obočí, jako by chtěla říct: *Obě víme, co se tam děje, ale musíme počkat na vhodnou chvíli. Dneska mají možná myši pré, ale přijde den, kdy si na ně kocour došlápne.*

Když dorazili k hotelu Montenotte na Middle Glanmire Road, na parkovišti ještě postávalo alespoň sto svatebčanů. Většina žen měla kolem ramen přehozené kabáty svých partnerů, aby jim nebyla zima, a všichni si mnuli ruce, dýchali na ně a podupávali nohama. Přímo před bočním vchodem do síně s hostinou parkovala dvě policejní auta a kolem nich postávali tři policisté, přešlapující jako všichni ostatní. Bylo sice slunečno, ale tuto stranu hotelu halil stín.

Katie vešla dovnitř a dospěla až k dlouhému stolu u okna. Sín byla tichá a kvůli stuhám a balonkům visícím od stropu vypadala velmi opuštěně. Každý stůl byl přeplněný sklenicemi se šampaňským.

U trosek svatebního dortu stáli detektivové Horgan a Dooley, zástupce manažera hotelu a John O'Malley. Katie napadlo, že zástupce manažera vypadá navzdory řídnoucím světlým vlasům velmi mladě. Když se k nim přiblížila, nejdříve o jeden a potom o druhý krok ustoupil. Pomyslela si, že musí ve svém dlouhém černém kabátě a světle šedém kostýmku, který si ráno vzala k soudu, působit jako kantorka. Nedávno si nechala zastříhnout vlasy velice nakrátko. „Vypadáš přísnější,“ okomentovala to její sestra Moirin.

„Jsem v šoku,“ vyhrkl John O'Malley. „Jsem z toho v šoku, Katie. Úplně vyřízenej. Kompletně to zničilo Connorův a Niamhin velkej den.“

Katie se podívala na zčernalou špičku nosu vykukující z piškotového těsta. Pronikavé aroma vanilky smíchané se zápachem rozkládajícího se masa bylo tak silné, že zvedla ruku k nosu.

„Odkud je ten dort?“ zeptala se.

„Od Crounanů. Sám jsem ho u Mickyho Crounana objednával.“

„Kdy ho sem přivezli?“

„Dneska dopoledne,“ ozval se zástupce manažera. „Dorazili sem asi ve tři čtvrtě na jedenáct.“

„A kdo ho přivezl?“

„Venku zastavila dodávka a dva chlapíci v bílých kombinézách ho nesli mezi sebou. Říkali, že jsou od Crounanů, i když na dodávce žádnou firmu napsanou neměli, byla to prostě čistě bílá dodávka. Podepsal jsem převzetí a bylo to.“

„Poznal byste ty dva muže, kdybyste je znovu viděl?“

Zástupce manažera zavrtěl hlavou. „O tom dost pochybuju. Měl jsem v té chvíli plno práce. Podle přízvuku bych řekl, že aspoň jeden z nich pocházel z Limericku, poznal jsem to, když mě zdravil. Mluvil stejně jako můj dědeček z Moyross.“

„Tak dobře,“ řekla Katie. „Čekám, že sem každou chvíli dorazí novináři a budou se na všechno vyptávat. Chtěla bych vás požádat, abyste nic nekomentovali, dokud vám nedáme vědět, že o tom můžete mluvit. A i potom prosím zkuste držet spekulace na uzdě.“

Zástupce manažera na ni zamrkal, jako by jí nerozuměl.

„Mohli byste si například nechat pro sebe teorii, že tuto svatební hostinu někdo pokazil záměrně, nebo jakoukoli jinou teorii, která vás napadne?“

„Chápu. Samozřejmě,“ pokýval hlavou zástupce manažera.

Detektiv Horgan si odkašlal. „Vyslechli jsme každého hosta, ale moc jsme toho od nich nezjistili. Když sem dorazili, dort už byl vystavený na stole, takže si s ním nikdo nemohl pohrát. O'Malleyovi i Gallagherovi jsou oblíbení, vzhledem k tomu, co všechno dělají pro charitu a tak, a nikoho z hostů nenapadá, kdo by jim mohl chtít takovou událost pokazit.“

Katie se otočila na Johna O'Malleyho. „Nedostal jste se v poslední době s někým do konfliktu? Nevyhrožoval vám někdo kvůli něčemu?“

„Minulý týden jsem nehlasoval pro protipovodňovou hráz na řece Lee, což se některým obchodníkům z centra města nelíbilo, ale to je asi tak všechno. Nenapadá mě nic, co by zasluhovalo takové zvěrstvo. Kdybych někoho tak hrozně naštvál, proč by spíš neurížili hlavu mně a nezapekli ji do dortu?“

„A co hotel?“ obrátila se Katie na mladého manažera. „Neměli jste v poslední době nějaké potíže?“

„Nic významného nebo neobvyklého,“ odpověděl dotázaný. „Někdy se najdou tací, kteří moc pijí a potom jsou s nimi potíže, dělají na pokojích hluk. Minulý týden jsme jednoho pána vyhodili, protože to tady málem zapálil. Byl tak namol, že nevěděl, jak si přitopit. Tak zapálil matraci.“

Než technici dorazili, trvalo to další tři čtvrtě hodiny. Byli tři a ve svých bílých oblecích z tyveku do svatební síně vběhli, jako by se právě vrátili z nějaké hvězdné mise.

„Tak co ten váš muž z Carrigaline?“ zeptala se Katie.

„Ále, mrtvý. Úplně tuhý,“ pokrčil rameny hlavní technik. Byl celý jaksi šedivý — včetně nakrátko ostříhaných vlasů i barevného tónu vrásčitého obličeje. Katie napadlo, že mu všechny ty hrůzy, jichž byl během své kariéry svědkem, z tváří postupně vysály barvu, podobně jako některým lidem zbělají vlasy, když uvidí ducha.

„Oběť měla zjevně epilepsii,“ dodal. „Ale ať už byla příčina jakákoli, spadl ze sedátka traktoru dozadu, přímo do diskového pluhu.“

„No teda! Taková hrůza.“

„Dalo nám dost práce ho odtamtud dostat, to vám povídám. Už se vám někdy v mlýnku na maso zasekla jehněčí kost?“

„Děkuji, Bille. Už tak je mi z toho špatně. Podívejte se tady na tohle. Nevěsta a ženich nakrojili svatební dort a zjistili, že v něm něco je. Pan O'Malley dort rozebral a našel v něm...“

Hlavní technik se naklonil nad dort a pozorně si prohlížel špičku nosu. „Částečně rozložené, částečně upečené,“ řekl váhavě. „Tady, *in situ*, si to nafotíme a pak si celý dort odvezeme do laborky. Můžeme se tam na něj podívat nejdřív ultrazvukem a zjistit, jestli v něm nejsou nějaké otisky a jiné důkazní materiály, než ho rozřežeme. Lidé při zdobení dortu často olizují lžičku, tak bychom možná mohli mít štěstí a najít nějaké stopy DNA.“

„Tak teď je to na vás,“ oznámila Katie. „Pošlete mi prosím obrázek obličeje oběti, jakmile ho budete mít. Čím dříve budeme vědět, kdo to je, tím rychleji dostaneme toho pekelného pekaře.“